

ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ.

—ο—

Ἀναγόρευσις διδάκτορος τῆς φιλολογίας εἶναι συμβάν ἐν τῷ ἡμετέρῳ πανεπιστημίῳ διὰ τὴν σπανιότητα ἀξιοσημείωτον. Ἀντὶ τριάντα ἱατρῶν, καὶ εἴκοσι νομικῶν, μόλις καταβαίνει εἰς φιλόλογος εἰς τῶν Μουσῶν τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας, θεολόγος δὲ οὐδὲ εἰς, τοῦτο δὲ διότι, ἐν τῇ δοκιμῇ τῶν προϊόντων τῶν μεταξὺ τῶν τεσσάρων σχολῶν, αἱ μῦσαι τῆς μὲν ἱατρικῆς καὶ νομικῆς δωροῦσι τοὺς εὐσχημούς καρπούς, τοῖς δὲ φιλόλοις τὰ ἄνθη, καὶ τοῖς θεολόγοις τὴν εὐλογίαν τῶν.

Διὰ τοῦτο μεγάλη ἦτο ἡ συρροὴ ἀκροατῶν τε καὶ φοιτητῶν εἰς τὴν τελευτὴν καθ' ἣν ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς φιλολογίας ὁ Κ. Βασίλειος Βοζίκης ἐκ Τριπόλεως, ὅστις ἐξ ἐλαχίστων ὁμηθεὶς, καὶ πρὸς μυρίους ἀντιπαλαίτας στερήσας, δι' ἄλλης πενταετίας διήνυσσε τὸ στάδιον τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ σπουδῶν, καὶ ἤλθε τέλος ἀξιωματικῶς εἰς τὸ ποθοῦμενον τῶν ἀγώνων του τέρμα. Οἱ παρόντες ἤκουσαν μετὰ πλείστης εὐχαριστήσεως τὴν τε ἐμπεριβῆ πρός αὐτὸν προσφωνήσιν τοῦ Πρυτάνεως, καὶ τὴν εὐγλωττον τοῦ ἀναγορευομένου ἀπόκρισιν, ὥς δημοσιεύωμεν κατωτέρω.

—ο—

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ

Π. Ἀργυροπούλου Πρυτάνεως κατὰ τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ διδάκτορος τῆς Φιλολογίας Κ. Π. Βοζίκη ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Αἱ δοκιμαίαι ὥς ὑπέστης ἐπικυρωθεῖσαι διὰ τῆς εὐμενοῦς ἀποδοχῆς τῆς σοφῆς τῶν καθηγητῶν χορείας, πείθουσίν με νὰ συναινέσω εἰς τὴν διδακτορικὴν σου ἀναγόρευσιν.

Ἀνήκων εἰς τὸ φιλολογικὸν τμήμα τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, ἐμβαίνεις εἰς στάδιον λαμπρὸν καὶ περισπούδαστον.

Ἀλλαχού ἡ τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας σπουδὴ διὰ μόνης τῆς συντόνου μελέτης καὶ τῆς φαντασίας ζωογονεῖται. Παρ' ἡμῖν, ἐν τῇ γῇ μάλιστα τῶν Ἀθηνῶν, ἐνθα ἀνέλαμψεν ἐξαισίως ἡ ἀνθρώπινος διάνοια, ἡ μελέτη αὕτη ἔχει τι ζῶν καὶ ἐγγώριον, διότι εὐρισκόμεθα ἐνώπιον τῶν ἱερῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ τῶν ἀναμνήσεων τῆς παντοειδοῦς τῶν ἀρχαίων ἀναπτύξεως.

Ἐντὸς τοιοῦτου περιέχοντος καὶ ἡ κριτικὴ εἶναι εὐκολωτέρα καὶ ἡ ἐρμηνεία εὐχερής, καὶ εὐνόητος ἡ γραμματικὴ, ἥτις ἐξετάζουσα μάλιστα καὶ διατυπῶσα τῶν δύο ἀρχαίων γλωσσῶν τοὺς κανόνας, καθίσταται ὃχι μόνον ὄργανον ἐκμαθήσεως αὐτῶν ἀλλὰ καὶ μέθοδος αὐστηρὰ λογικῆς.

Ἡ αἰσθησις τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καλοῦ συνέκδημος τῆς ἀληθοῦς φιλολογίας, ἀναπτύσσεται εὐτο

χέστερον ἐντὸς τῆς ποικιλομόρφου καὶ μειδιώσης ταύτης φύσεως τῆς ὁποίας ἡ τῶν ἀρχαίων φιλοκαλία ἦτο φωτεινὸν ἀπαύγασμα.

Τῆς φιλολογίας ἡ καλλιέργεια οὐδέποτε ἔπαυτε καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῆς δουλείας μας, ἀλλὰ δὲν ἐδροσίζετο τότε ἀπὸ τὴν αὐραν τῆς ἐλευθερίας καὶ δὲν ἐνισχύετο ἀπὸ τὰς λοιπὰς ἀνθρωπίνους γνώσεις, προθύμως σήμερον διοχετευομένης ἀπὸ τὴν πολύφωνον ἀκαδημαϊκὴν διδασκαλίαν.

Αἱ γνώσεις αὗται αὐτοτελῶς θεωρούμεναι ἢ ὡς ἐπικουρικαὶ τῆς σπουδῆς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, πληθύνονται, τελειοποιούνται, πλουτίζουν, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς τέχνας, θαμάζουσι τὴν φύσιν ὑπὸ τὴν ἀνθρώπινον χεῖρα καὶ καθ' ἐκάστην θυματουργοῦσιν. Ἡ ἀπειρος αὕτη ἀνάπτυξις ἤθελε περιπλανήσῃ, εἰς ἀδιέξοδον λαβύρινθον τὴν ἀνθρώπινον διάνοιαν ἐὰν ἡ πότνια φιλοσοφία δὲν ἐδέχμενε ταύτας εἰς κοινὴν ἐνότητα, ἐξαγομένην καὶ ἐκ τοῦ ἀλληλεπιδέτου τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὑπάρξεων, καὶ ἐκ τῆς φύσεως τοῦ διοπτρεύοντος ταῦτα ἀνθρώπινου νοῆς.

Ἐκ τοιούτων σπουδῶν ὁρμώμενος θέλεις καὶ σὺ ἀπαπειραθῆς νὰ διδάξῃς τὴν ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις φοιτῶσαν νεολαίαν. Πρὸς ἔλθε εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦ ἔργου μετ' εὐλαθείας· διότι ἡ ἐν τοῖς σχολείοις καὶ γυμνασίοις δεδομένη ἐκπαίδευσις εἶναι ἡ γενικωτέρα ὅλων, διαπλάττουσα τὸν ἄνθρωπον, ἀναπτύσσουσα τὰς δυνάμεις του καὶ ἐπενεργοῦσα ἐπὶ τὰ ἥθη καὶ ἐπὶ τὰς κοινωνικὰς ἐξελίξεις δραστηώτερον, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Αἰδωνιτίου, καὶ αὐτῆς τῆς νομοθεσίας καὶ αὐτῆς τῆς διοικήσεως.

Διὰ τὴν τελειότητα τοιοῦτου ἔργου ὀφείλεις νὰ προστρέχῃς εἰς τὴν μελέτην τῶν σοφῶν διδασκάλων τῆς ἐσπερίου Εὐρώπης, πρὸς οὓς καὶ διδάσκοντες καὶ διδασκόμενοι ὀφείλομεν ἀνεξάλειπτον εὐγνωμοσύνην.

Ἡ δικαία αὕτη εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ σύντομος τῶν ξένων συγγραφῶν μελέτη δὲν πρέπει νὰ δουλῶναι τὴν αὐτονομίαν τῆς διανοίας μας, ν' ἀπαλλάττῃ ἡμᾶς πάσης ἰδίας ἐρεῦνης καὶ νὰ στερῇ τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ γεννηθῇ καὶ αὐθις ἐπὶ τῆς καλλιγόνου ταύτης γῆς ἰθαγενές τι καὶ ἀρχέτυπον.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐδέχθησαν καὶ αὐτοὶ παρὰ τῶν ἀλλοδαπῶν τὰ πρῶτα τοῦ πολιτισμοῦ σπέρματα· πολλοὶ λαοὶ ἑλληνικοὶ ἔζων ἐν τῇ Ἀσίᾳ πλησίον Ἀσιατικῶν ἐθνῶν κεκτημένων πρὸ πολλοῦ ὀρθοκεύματα καὶ πολιτικὰ κατασκευάσματα ἴδια· ἀλλὰ διὰ τοῦτο δὲν ὑπέκυψαν εἰς τὸν ζυγὸν ἀνελευθέρου μιμήσεως· ἀλλ' ἐρεῦρον νέους θεσμούς, ἐποίησαν δὲ, ἔγραψαν καὶ ἐτεχνούργησαν κατὰ νέας καὶ ἀθανάτους μεθόδους.

Βίθε καὶ παρ' ἡμῖν οἱ νέοι τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν σταδιοδρόμοι, διὰ τῆς ἀόκνου μελέτης τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν συγχρόνων νὰ ῥυμοτομήσωσι νέας ὁδοὺς καὶ νὰ γεννήσωσι τί ἀρχέτυπον ἄξιον τῆς προγονικῆς ἀρετῆς!

Ἐπὶ τούτοις συναινέωμεν εἰς τὴν διδακτορικὴν σου ἀναγόρευσιν.

